

Yevmiye 13016

2016-03-19 00:05:35 +0200

Ernest Hemingway once said, “When you first start writing, you never fail. You think it’s wonderful. You think it’s easy to write and you enjoy it very much, but you’re thinking of yourself, not the reader. He doesn’t enjoy it very much. Later, when you have learned to write for the reader, it’s no longer easy to write.” – Writing for Emotional Impact

Bir defasında Ernest Hemingway şöyle dedi: “Yazmaya ilk başladığında hiç başarısız olmazsın. Çok harika olduğunu düşünürsün. Yazmanın kolay olduğunu ve çok sevdiğini düşünürsün ama kendini düşünüyorsundur, okuru değil. Okur o kadar sevmiyordur. Sonra, okur için yazmayı öğrendiğinde, artık o kadar kolay değildir.” – Duygusal Etki için Yazmak

Matematikte başarılı olmanın sebebi belki insanın hayatının matematikten zor olmasıdır. Bunu diğer her şey için söyleyebilirsin. Zor işleri başaran insanlar için daha kolay bir seçenek belki de yoktur.

Program yazmanın zor olduğunu söylüyorlar. Benim için daha zor işler vardı, belki en kolayı bu değildi ama bir çok açıdan kolayı buydu.

Müslümanlık toplumla uzlaşma anlamına geliyorsa, *müslüman* da toplumun zımnî kötülüklerine açık bir hale gelecektir. Müslümanlık topluma/devlete uyma anlamına geliyorsa, bizim anladığımız manadan saymak lazım.

RSS’te (en azından feedly’de) aralardaki bölüm işaretleri görünmüyor sanırım. Onun için yazılar daldan dala atlıyor gibi duruyor. Şimdi başka bir dala atlayacağım.

Gezi olaylarında geri çekilmemizin sebebi, artık daha az muhalif olmamızın sebebi, nümayişin devrim isteği idi. *Demokrasi* talepleri yalandı. Çünkü onların anladıkları demokrasi, kendi bildikleri cinsten bir hayatın sürüp gitmesi, *doğruluk* konforundan, *ilerilik* konforundan uzaklaşmamalarıydı. Terbiyesizliklerinin

kaynağında bu vardı. Karşılarındakini anlayacak kalibrede insanlar olmadıkları ve Türkiye'nin genel insan profilinden zaten nefret ettikleri, sırf meraktan öğrenmeye bile niyetli olmadıkları, tembel oldukları için, bizi *eğitmek* veya sabretmek yerine kısa yoldan bir devrimi tercih edebileceklerini gösterdiler. Bu tercihleri bizi, yani benim gibi aslında hükümetin politikalarından ve Erdoğan'ın üslubundan hoşlanmayan ancak değiştirmenin sadece oyunun kurallarına göre mümkün olduğunu ve değişmesi, oyunun kurallarını değiştirecekse kalmasının daha iyi olduğunu düşünenler için uyandırıcı oldu.

Uyandırıcı çünkü artık *demokratların* samimiyetsizliğinin farkına vardık. Gezi olaylarına kadar bir partiye oy vermemiştim, öyle bir niyetim de yoktu. Ancak sonraki olaylar, sadece Erdoğan'ın üslubunun değil, *bu ülkenin aydınlık insanların* üslubunun da pek yatıştırıcı veya salim olmadığını gösterdi.

Kimse ideal düzeninde yaşamıyor. Sadece Liberali, komünisti, sosyalisti değil, İslamcısı ve milliyetçisi de feragat ediyor bir çok şeyden. Liberal değerler de, İslam'ın değerlerinden ve Türklerin kendilerinde gördükleri değerlerden daha önemli değil. Buna rağmen bu grup ezelden devletin selametini kendi değerlerinin selametine tercih edeceği, en azından fıkında, *bir gecelik anarşi, yüz senelik zulümden yeğdir* yazdığı için daha makul ve medeni kalmaya devam ediyor.

Bir de şu: Hayatı boyunca mensubu bulunduğu kampın hiçbir faaliyetini eleştirmemiş, Sosyalistse Sovyetlerin zulmüne, Sosyalist adını kullananların terörüne, Liberalse Batı'nın sömürgeci ve Kapitalist düzenine dair en ufak bir eleştiriyi telaffuz etmemiş insanlara, Erdoğan'ın *zulmünden* dolayı özür dilemek benim vazifem değil. Meftun oldukları medeniyetin Gulag'ından, Guantanamo'sundan dolayı özür dileyen birini görürsem, Gezi'deki *aşırı şiddet* için özür dilemek aklıma gelebilir. Ha, *biz onlar gibi değiliz, onların sorumluluğu da benim üstümde değil* diyorsanız, ben de aynısını der geçerim. Benzeri İslam adına hareket ettiğini söyleyen diğerleri için de geçerli.